

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

VONNIS

A.R. Nr. 09/9213/A

Eindvonnis – op tegenspraak

Herstelvordering stedenbouw

IN DE ZAAK VAN :

De **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR** voor
het grondaebied van de provincie met kantoren te

eiser,

op de zitting vertegenwoordigd door mr. advocaat, in de plaats
van mr. advocaat, met kantoor te

TEGEN :

1. , en
2. , beide wonend te

verweerders,

op de zitting vertegenwoordigd door mr. advocaat, met
kantoor te

*

In deze zaak spreekt de rechtbank het volgend vonnis uit.

Het vonnis wordt uitgesproken in eerste aanleg, na tegenspraak.

Artikel 3, tweede lid, van de wet 15 juni 1935 op het taalgebruik in
gerechtszaken werd toegepast voor het opmaken van de akten van
de rechtspleging die aan dit vonnis voorafgingen.

bijlagen

- dagvaarding
- 5 conclusies

V-EV

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, en in het bijzonder van :

- de dagvaarding, betekend op 30 juli 2009 met een exploit van mr. plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder, in vervanging van mr. gerechtsdeurwaarder te
- de conclusie en de syntheseconclusie van de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur, respectievelijk neergelegd op 6 september 2010 en 31 januari 2011 ;
- de conclusie, tweede conclusie en syntheseconclusie van en: respectievelijk neergelegd op 7 mei 2010, 26 november 2010 en 31 maart 2011.

Op de zitting van 10 juni 2011 werden de raadsleden van de partijen gehoord, waarna twee stukkenbundels werden neergelegd, de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

*

A. Feiten en procedurevoorgaanden

1. verkregen op 24 maart 2001 een stedenbouwkundige verunning voor het saneren van een café en woning te Als voorwaarde werd gesteld dat het bijgebouw in betonplaten bekleed moest worden met hout.

Het perceel is volgens het gewestplan gelegen in parkgebied.

2. Op 3 november 2005 werd door de bevoegde ambtenaar proces-verbaal opgemaakt voor de bouwovertreiding die erin bestond dat het bijgebouw was afgebroken en dat een nieuw bijgebouw was opgericht met dezelfde afmetingen, zonder dat hiervoor een stedenbouwkundige vergunning was verleend.

vroegen een regularisatievergunning aan voor het herbouwde bijgebouw, doch deze werd hen geweigerd. Het hoger beroep hiertegen werd door de bestendige deputatie niet ingewilligd, bij besluit van 5 juni 2008.

3. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur stelde een herstellvordering op waarin de meerwaarde werd gevorderd die het perceel had verkregen ten gevolge van de bouwovertreiding. De Hoge Raad voor het Herstelbeleid verleende hiermee een eensluidend advies op 20 maart 2009.

Op 30 juli 2009 ging de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur over tot dagvaarding van teneinde hen te horen veroordelen tot betaling van de meerwaardesom van 11.296,25 €.

4. Op 26 maart 2010 heeft de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een advies gevraagd over een nieuwe herstellvordering, tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 23 april 2010 een niet-eensluidend advies over deze herstellvordering.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur heeft zijn vordering niettemin aangepast in zijn conclusies, en eist daarin dat hoofdelijk of in solidum zouden veroordeeld worden tot herstel in de oorspronkelijke staat, hetgeen inhoudt : het afbreken van het herbouwde bijgebouw (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten), het opvuilen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, en dit aan het goed te Dilbeek, Rollestraat 80. Hij eist dat dit alles zou worden uitgevoerd binnen de termijn van drie maanden na de uitspraak en op straffe van betaling van een dwangsom van 500 € per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn wordt toegekend in de zin van artikel 1385bis, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Vervolgens vraagt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur om gemachtigd te worden ambtshalve over te gaan tot het herstel zo in gebreke blijven, en dit op hun kosten.

hebben besloten dat deze vordering onontvankelijk, minstens ongegrond is.

5. Op de zitting van 10 juni 2011 heeft de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gesteld dat hij de eis tot betaling van een meerwaardesom in ondergeschikte orde handhaaft.

hebben zich evenwel daartegen verzet, omdat deze eis niet (meer) in conclusie werd gehandhaafd.

Verder heeft de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op de zitting van 10 juni 2011 voorgehouden dat hij geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is indien hij in het ongelijk wordt gesteld, en dat hij evenmin aanspraak maakt op een rechtsplegingsvergoeding zo hij in het gelijk zou worden gesteld. Hij verwijst daartoe naar de arresten van het Grondwettelijk Hof nr. van 18 mei 2011 en nr. van 1 september 2009. Ondergeschikt heeft de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gevraagd dat terzake een prejudiciële vraag zou gericht worden aan het Grondwettelijk Hof.

hebben geantwoord dat zij erop aandringen dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur wel degelijk zou veroordeeld worden tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding zo hij in het ongelijk wordt gesteld.

B. Beoordeling

4. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft de herstellvordering bij de burgerlijke rechter aanhangig gemaakt op grond van artikel 151 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : "DORO"), thans, na coördinatie, artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : "VCRO").

Deze bepaling luidt als volgt :

"De stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen kunnen ook voor de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in burgerlijke aangelegenheden, in het ambtsgebied waarvan de werken, de handelingen of de wijzigingen, vermeld in artikel 6.1.1, geheel of gedeeltelijk worden uitgevoerd, de herstelmaatregelen vorderen zoals omschreven in artikel 6.1.41, § 1. Artikel 6.1.41, § 1, § 2, § 3, § 5 en § 6, en artikel 6.1.42 zijn van overeenkomstige toepassing."

In de voorliggende zaak vordert de stedenbouwkundige inspecteur blijkens de door hem neergelegde conclusies het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

5. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur heeft op de zitting gesteld dat hij de door hem oorspronkelijk ingestelde eis tot betaling van de meerwaardesom in ondergeschikte orde wenst te handhaven, voor het geval dat de rechtbank de vordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand zou verwerpen.

hebben zich daartegen terecht verzet. Indien de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur zijn vordering tot betaling van de meerwaardesom ondergeschikt wenste te handhaven, diende hij zulks te doen in zijn conclusies, zodat er daarover tegenspraak kon worden gevoerd. Het toevoegen van een ondergeschikt gestelde eis aan de bestaande hoofdeis, maakt immers eveneens een uitbreiding of wijziging van de eis uit, en dergelijke uitbreiding of wijziging kan op grond van artikel 807 van het Gerechtelijk Wetboek slechts gebeuren in conclusies.

De rechtbank dient dan ook enkel de herstellvordering te onderzoeken zoals deze in de laatste conclusie van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur werd gesteld.

6. De stedenbouwkundige inspecteur heeft de herstellvordering die oorspronkelijk bestond in het vorderen van een meerwaardesom, in conclusie gewijzigd naar een vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat.

Artikel 6.1.7 van de VCRO bepaalt dat de stedenbouwkundige inspecteur slechts kan overgaan tot het inleiden van een herstellvordering, wanneer de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid daartoe voorafgaandelijk een positief advies heeft verleend. Zonder dit positief advies is de herstellvordering niet ontvankelijk (artikel 6.1.41, §6, van de VCRO). De wijziging van de aard van de herstellvordering dient beschouwd te worden als de inleiding van een herstellvordering waarover een dergelijk positief advies moet worden verleend.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft terzake een niet eensluidend advies verstrekt, hetgeen geen positief advies is in de zin van de voormelde bepaling.

Volgens de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is dit advies evenwel onwettig zodat de rechter het in toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing zou moeten laten.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zou aldus volgens de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geacht moeten worden geen advies te hebben verstrekt binnen een termijn van zestig dagen na de aanvraag, zodat aan het adviesvereiste voorbij mag worden gegaan.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is een bestuursorgaan en geen rechtscollege. De adviezen van dit orgaan hebben rechtsgevolgen, met name de omstandigheid dat zij bindend zijn voor de overheid die de herstellvordering instelt, en dienen derhalve door de rechter getoetst te worden op hun wettigheid op grond van artikel 159 van de Grondwet. In geval van onwettigheid dienen zij krachtens deze grondwettelijke bepaling buiten toepassing te worden gelaten, en zal er aan het advies kunnen worden voorbijgegaan in toepassing van artikel 6.1.15 van de VCRO. De omstandigheid dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gebonden is door het advies verhindert bijgevolg geenszins de rechterlijke wettigheidstoets, doch verplicht daarentegen de rechtbank tot het maken ervan.

7. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft in zijn advies van 23 april 2010 de herstellmaatregel eerst getoetst aan de "prioriteitenorde" bepaald door artikel 6.1.41, §1, eerste lid, van de Codex en besloten dat het gevorderde herstel in de vorige staat daarmee strookt, en derhalve in het nieuwe handhavingsbeleid wordt

ingepast.

Het advies vervolgt dan met een toets aan de "inhoudelijke beoordelingscriteria". Dit onderdeel van het advies luidt als volgt :

5.2.1. Normatief kader

Overeenkomstig artikel 6.1.6, §2, tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening zijn de adviezen van de Hoge Raad te allen tijde gesteund op motieven die ontleend worden aan :

1° het recht, met inbegrip van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals deze specifiek binnen de ruimtelijke ordening gelden ;

2° de weerslag van inbreuken op de rechten van derden en op de plaatselijke ordening, zijnde het niveau van de goede ruimtelijke ordening van naburige percelen dat zou worden behaald indien zich geen schade ingevolge een misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1, zou hebben voorgedaan.

De toetsing aan het recht, behelst zowel een toetsing aan de formele rechtsbronnen als een toetsing aan alle positiefrechtelijke rechtsbronnen, met inbegrip van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zo kan de Hoge Raad o.a. nagaan of de voorgenomen herstellvordering voldoende duidelijk is (rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel), of een gevorderde herstelmaatregel niet steunt op een onredelijke opvatting van de goede plaatselijke ordening (redelijkheidsbeginsel), of een voorgenomen herstellvordering steunt op een correcte bevinding van de feiten, een correct gevolgde procedure en een vaste gedragslijn (zorgvuldigheidsbeginsel) en afdoende aantoonbaar is dat de gevorderde herstelmaatregel in relatie staat met de ernst van het misdrijf (materieel motiveringsbeginsel en evenredigheidsbeginsel) (Memorie van Toelichting, Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 253).

Luidens de Memorie van Toelichting bij het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid moet bij de beoordeling van de weerslag van inbreuken op de rechten van derden en op de plaatselijke ordening abstractie worden gemaakt van de thans geïsoleerde inbreuk(en) en nagegaan worden wat het niveau van de goede ruimtelijke ordening zou zijn, zou(den) de thans geïsoleerde inbreuk(en) niet zijn gepleegd. Het niveau van de goede ruimtelijke ordening van de thans bestaande toestand ingevolge de geïsoleerde inbreuken moet vergeleken worden met de referentietoestand voorafgaand aan het plegen van de geïsoleerde inbreuk(en): i.e. de referentietoets (Memorie van Toelichting, Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 254).

De goede ruimtelijke ordening moet volgens dezelfde Memorie van Toelichting in dit verband worden gelezen in het licht van artikel 4.3.1, §2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, dat bepaalt dat de overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen :

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op de hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4 ;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen ;

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning waarvan niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan of die vergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven.

Wat de rechten van derden betreft moet volgens voornoemde Memorie van Toelichting enerzijds worden onderzocht of en in welke mate de thans geviseerde inbreuk(en) niet van aard is (zijn) om kennelijk overdreven hinder te veroorzaken voor de naburige erven. Anderzijds moet niet alleen de huidige, maar ook de toekomstige goede ruimtelijke ordening worden veilig gesteld (Memorie van Toelichting, Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, 255).

5.2.2. Toepassing

5.2.2.1. (...)

5.2.2.2. Met betrekking tot deze inhoudelijke beoordelingscriteria, en meer in het bijzonder ter adstructie van de keuze voor het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand als beoogde herstelmaatregel, doet het handhavende bestuur thans het volgende gelden :

"Het perceel is gelegen langs de

*De onmiddellijk omgeving is open
en landelijk. Langsheen de komen verschillende*

woningen in open bebouwing voor. Recht tegenover het perceel in kwestie bevindt zich het kerkje van met naastliggende weide. Tevens is het perceel gelegen naast een beschermd dorpsgezicht

(...)

Het bijgebouw is naar het oordeel van de provinciale dienst Waterlopen op een te korte afstand van de achterliggende beek gelegen. Volgens deze dienst voldoet de inplanting van het bijgebouw niet aan de door haar steeds gestelde voorwaarde dat geen enkele constructie mag opgericht worden binnen een zone van 5 meter te rekenen vanaf de top van de oever. Dit werd door deze dienst reeds opgemerkt naar aanleiding van voormelde bouwaanvraag uit 2001. Tevens is volgens de dienst Waterlopen het huidige gebouw volgens de watertoetskaart van Vlaanderen opgericht binnen een mogelijk vanuit de waterloop overstroombare zone.

Blijkens het besluit van de Bestendige Deputatie is het terrein gelegen in een risicozone voor overstromingen volgens de kaarten opgenomen als bijlagen IX tot XV bij het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets. Een risicozone is een plaats die aan terugkerende en belangrijke overstromingen blootgesteld werd of kan blootgesteld worden. Gezien de ligging van het bijgebouw in deze zone moet samen met de vergunningweigerende overheid gesteld worden dat het innemen van ruimte ten koste van het waterbergend vermogen van de plaats een schadelijk effect zal hebben voor het plaatselijke watersysteem en dat bovendien ook de veiligheid van de constructie niet gewaarborgd kan worden.

Bovendien waren betrokkenen door de vermelding van het advies van de dienst waterlopen in de vergunning van 2001 op de hoogte van de vijf meter bouwvrije strook. Ondanks deze kennis is toch doelbewust overgegaan tot het plegen van de bouwinbreuk."

5.2.2.3. De Hoge Raad merkt op dat noch uit de toelichting door het handhavend bestuur, noch uit de elementen van het dossier blijkt dat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand vanuit de concrete weerslag op de plaatselijke ordening en de rechten van derden noodzakelijk is, nu de geviseerde handelling slechts een beperkte ruimtelijke weerslag op de plaatselijke ordening met zich meebrengt.

Dit geldt des te meer, nu uit de elementen van het dossier blijkt dat de huidige constructie een kleinere oppervlakte inneemt dan de

voorheen bestaande constructie.

De Hoge Raad stelt vast dat het handhavend bestuur weliswaar aanvoert dat de geïsoleerde constructie een verstoring van het waterbergende vermogen van het perceel met zich meebrengt, doch de Hoge Raad merkt te dezen op dat het handhavend bestuur niet aannemelijk maakt noch uit de elementen van het dossier blijkt dat de concrete weerslag van de huidige constructie op de plaatselijke waterhuishouding dusdanig meer klemt ten opzichte van de weerslag veroorzaakt door de vroegere constructie in dit opzicht, dat de door het handhavend bestuur gekozen herstelmaatregel vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening noodzakelijk is."

Volgens de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is dit advies strijdig met het "legaliteitsgebonden karakter" van de toetsing door de Hoge Raad zoals deze zou zijn voorgeschreven door de decreetgever. De Hoge Raad zou aldus niet meer de opportuniteit van het uitbrengen van de herstellvordering niet meer in vraag mogen stellen.

De rechtbank treedt deze visie van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur niet bij.

Zoals de Hoge Raad zelf uitgebreid heeft aangeduid in zijn advies, nodigt de wettigheidstoets hem ook uit om de herstelmaatregel te toetsen aan de beginselen van behoorlijk bestuur. Bij een toetsing aan deze beginselen wordt een marginale toets gemaakt van de opportuniteit, niet enkel van de keuze van de aard van de herstelmaatregel, maar ook van de daaraan voorafgaande beslissing tot het instellen van de herstellvordering, hetgeen kan worden afgeleid uit het gebruik van het woord "kan" in artikel 6.1.41, §1, van de Codex.

Tot deze legaliteitstoets hoort aldus eveneens een toets aan het materieel motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, hetgeen betekent dat het afdoende aantoonbaar moet zijn dat de gevorderde herstelmaatregel in relatie staat met de ernst van het misdrijf. Het is precies op dat punt dat de Hoge Raad heeft vastgesteld dat deze evenredigheid kennelijk zoek was, zodat de herstellvordering de legaliteitstoets niet kon doorstaan.

De wettigheidskritiek van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is bijgevolg ongegrond.

Er bestaat dan ook geen aanleiding om het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 23 april 2010 buiten toepassing te laten.

Bij gebreke aan een positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid over de gewijzigde herstellvordering, is de eis tot het opleggen van de herstelmaatregel ontoelaatbaar.

8. Als partij die in het ongelijk wordt gesteld, moet de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur de gerechtskosten dragen, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding die aan toekomt.

De wet heeft terzake voor de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur geen uitzondering voorzien.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur houdt voor dat de wet aldus een situatie in het leven roept die strijdig is met het gelijkheidsbeginsel, verkondigd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat hij bij de uitoefening van de herstellvordering voor de strafrechten op grond van artikel 162bis van het Wetboek van Strafvordering niet gehouden zou zijn tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan de in het gelijk gestelde beklaagde, en voor de burgerlijke rechter wel tot deze vergoeding veroordeeld kan worden.

Hij wijst daarbij op de arresten nrs. van het Grondwettelijk Hof, en stelt voor dat de rechtbank over de opgeworpen ongelijke behandeling een prejudiciële vraag zou stellen aan dat Hof.

De rechtbank stelt evenwel vast dat de wetgever met betrekking tot de regeling inzake de rechtsplegingsvergoeding belangrijke verschillen heeft gelaten tussen de gedingen voor de strafrechter en de gedingen voor de burgerlijke rechter. Waar in de procesverhoudingen in de gedingen voor de burgerlijke rechter -behoudens uitzondering- steeds een rechtsplegingsvergoeding wordt voorzien, wordt deze in de gedingen voor de strafrechter enkel bij uitzondering voorzien in de procesverhouding tussen de burgerlijke partij en de beklaagde, waarbij de burgerlijke partij enkel maar tot de rechtsplegingsvergoeding kan gehouden zijn wanneer zij alleen verantwoordelijk was voor het op gang brengen van de strafvordering.

De regeling van de rechtsplegingsvergoeding kent aldus een zeer beperkte toepassing voor de strafrechten, en het is in die zin niet ongrondwettig dat de ambtenaren die op grond van de wetgeving inzake stedenbouw een herstellvordering aanhangig maken bij de strafrechter, geen aanspraak kunnen maken op een rechtsplegingsvergoeding ~~lastens de~~ veroordeelde beklaagde (Grondwettelijk Hof, arrest nr. van 1 september 2009).

Een voor de burgerlijke rechter ingestelde procedure is fundamenteel verschillend van een vordering die aan de strafvordering wordt toegevoegd (zie Grondwettelijk Hof, arrest nr. van 18 februari 2009, overweging B.3). Als zodanig zal de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur aan verschillende procedureregels onderworpen zijn naargelang zij voor de strafrechter

dan wel voor de burgerlijke rechter wordt uitgeoefend.

Wanneer de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur voor de burgerlijke rechter zou worden vrijgesteld van de verplichting tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de in het gelijk gestelde verweerder, zou dit trouwens een niet-gerechtigd onderscheid in het leven roepen tussen de partijen die zich dienen te verweren tegen een vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en de partijen die zich dienen te verweren tegen een vordering van een andere partij.

De rechtbank merkt verder op dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur weliswaar een publiek orgaan is die in het algemeen belang optreedt, doch hij beschikt – in tegenstelling tot het openbaar ministerie of de arbeidsauditeur – niet over de hoedanigheid van magistraat en handelt, als orgaan van het Vlaams Gewest, niet in alle onafhankelijkheid. De vergelijking met de arbeidsauditeur die optreedt in toepassing van artikel 138bis, §2, van het Gerechtelijk Wetboek, geval dat aan de orde was in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. van 18 mei 2011, loopt dan ook mank.

De rechtbank besluit dat de regeling op grond waarvan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur die een herstellvordering bij de burgerlijke rechtbank instelt op grond van artikel 6.1.43. van de VCRO, gehouden is de rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de in het gelijk gestelde verweerder, klaarblijkelijk niet strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Er bestaat voor de rechtbank geen reden om terzake een prejudiciële vraag te richten aan het Grondwettelijk Hof (artikel 26, §2, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

*

OP GROND VAN DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK :

De eis is ontoelaatbaar ;

De rechtbank beveelt dat dit vonnis wordt ingeschreven op de kant van de overgeschreven dagvaarding op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet ;

De rechtbank beveelt dat dit vonnis wordt ingeschreven in het vergunningenregister van de van zodra de gemeente over een goedgekeurd vergunningenregister beschikt ;

De rechtbank veroordeelt de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur tot de gerechtskosten, begroot op 360,95 € (dagvaarding) + overschrijving hypotheekkantoor) + 1.320 € (rechtsplegingsvergoeding die toekomt aan

Dit vonnis wordt uitgesproken tijdens de openbare zitting van de 23ste
kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 30 juni
2011. door rechter, in aanwezigheid van
afgevaardigd griffier.